

Milarepa'nın yüz bin şarkısı...

O; Tibet'in hem en meşhur günahkârı hem de en meşhur evliyası idi...

Kendisini heyecanla bekleyen mutlu ve müreffeh bir aileye doğmuştu. Yedi yaşındayken babasının ölümüyle ansızın değişiveren kaderi, onu iyi ve kötünün iç içe yaşandığı bulanık sulara sürüklemişti.

Yüklü mirasını babasının ailesine kaptıran Milarepa, kız kardeşi ve annesiyle birlikte bir zamanlar onlara ait olan koca evde sığıntı gibi yaşamaya başlamışlardı. Yetim hakkı yemekte hiçbir beis görmeyen, kendilerine samimiyetle emanet edilen mirası vakit kaybetmeden bölüşen yenge ve amca, harisliğin ve şirretliğin timsali olarak karşılarına dikilmişti...

Anne, yavrularına duyduğu sevgiden güç alarak ayakta kalmaya çalışıyor; ailesinden gelen cüzi yardımla hayatı idame ettiriyor, parası yetmediğinde yün eğiriyor, tarla sürüyor, hatta dilencilik bile yapıyordu.

Böylece sekiz yıl geçti. Kin yürekte birikmişti...

Delikanlılık çağına gelen Milarepa, annesinin zoruyla kara-sanatlar ustası olan bir Lamanın yanına gitti. Dersler bitip eve geri döndüğünde, yaptığı büyüyle tam otuz beş kişiyi bir çırpıda öldürmüş, yağdırdığı doluyla mahsulatın tamamını yok etmişti. İntikamın boyutları korkunçtu. Kendi çocuklarının ölümünü çaresizlikle seyreden ve bu acıyla yaşamaları için hayatta kaldıklarını anlayan yenge ve amcanın çaldıkları malı iade etmekten başka seçenekleri kalmamıştı.

Gerçekten büyük bir büyücü olduğunu herkese kanıtlayan Milarepa, tasvirsiz bir yoksunluk hissiyle çırpınıyor; yaptıklarının ağırlığını taşımakta güçlük çeken ruhunu yatıştırmaya çalışıyordu. Sonunda kurtuluşun dinde yattığını fark ederek, Budist olmaya karar verdi. Ama, tanıdığı öğretmenlerin gücü bilincini kemiren suçluluk hissini silmeye yetmemişti. Ta ki Marpa'yı tanıyana dek...

Naropa adlı büyük bir Hintli mürşidin öğrencisi olan Marpa, Tibet'e getirdiği öğretinin sırlarına vâkıf bir değerli üstat idi. Milarepa'yı rüyasında görmüş, onu gelişini beklemek için yollara düşmüştü. Çünkü, gelen misafirin önemi ev sahibinin onu karşılamak için katettiği yolla ölçülürdü. Bunu çok uzun yıllar sonra öğrenen Milarepa, ustasıyla ilk karşılaştığında onun kim olduğunu bilmiyordu. Marpa'nın evini ararken rastladığı yaşlı adam elindeki çapayı kaba bir hareketle ona vererek kazmasını emretmiş, bunu yaptığı takdirde evi tarif edeceğini söylemişti. Saatler sonra Marpa'nın evine vardığında, aynı adam karşısında duruyordu...

“Sana bedenimi ve zihnimi sunuyorum,” diye yalvardı Milarepa, “lütfen bana dharma öğretisini ver.” Öğrencisini, taşıdığı o feci karma yükünden nasıl arındıracağını gayet iyi bilen Marpa, hırçın ve kaprisli bir öğretmen kimliğine bürünerek, yıllar boyunca onu istediği tek şeyden, yani bilgiden mahrum etmeyi seçti... Bu zaman zarfında Milarepa’ya tam yedi ev yaptırmış; bunların altısını söktürtmüş; sökülen her taşı aldığı yere geri götürmesini söylemişti. Kışın dondurucu soğukunda, yazın kavuran sıcaklığında köle gibi çalışan Milarepa’nın bedeninde açılan her yara, ruhundaki bir cerahati tedavi etmişti. Etmişti ama, kanlar içinde kalan bedeni tahammülü güç acılara katlanırken, intihara yol açabilecek psikolojik bir çöküşün eşiğine gelmişti.

Bu çöküş; hem Marpa, hem de öğretiyi artık hak ettiğine karar verilen, dolayısıyla da hemen inzivaya gönderilen Milarepa için bir dönüm noktasıdır. Hikâyenin bu kısmı çok ilginçtir. Zira Milarepa, on bir aylık inziva döneminden çıktığında ustasına gördüğü vizyonları anlatırken öğretinin en önemli parçasının eksik olduğunu söylemiştir. Bunun üzerine duyduklarından şüpheyi düşen Marpa, Hindistan’a gitmiş, kendi üstadı Naropa’dan inisiyasyonunu tamamlamasını istemiştir. Tibet’e geri döndüğünde öğrendiklerinin tamamını artık usta sıfatını kazanan Milarepa’ya vererek onu kutsamıştır.

Tam on iki yıl boyunca, Himalayalar’daki kutsal mağaralarda modern insanın asla hayal edemeyeceği koşullar altında meditasyon yaparak nirvanaya erişen Milarepa çok değerli öğrenciler yetiştirmiştir. Öğrencilerinin ekserisinin aydınlandığı söylenilir. Buna, Tibet’in en meşhur kadın evliyalari da dahildir.

Milarepa’nın Yüz Bin Şarkısı başlığını taşıyan şaheserdeki unutulmaz şiirlerden biri şöyle hitam bulur:

*Katıksız farkındalığı koruyarak
Cehaletin hayallerini unuttum.
Bedenimde manastır kurarak
Dışarıdaki manastırı unuttum.
Mektuptan ziyade ruha sarılarak
Kelimelerle nasıl oynanacağını unuttum...*

